

- застосувати засоби стимулювання і заборони розробки проектів відповідно до заявлених пріоритетів;
- оптимізувати співвідношення між кількістю робочих місць, що маються, і пропозицій відповідної робочої сили з метою забезпечення зайнятості населення Харківської області;
- забезпечити розвиток усієї інфраструктури Харківської області;
- розробити заходи щодо економічної безпеки Харківської області, де буде визначений необхідний рівень виробництва стратегічних товарів і продукції, які дозволять забезпечити внутрішні потреби;
- надати необхідні об'єми соціальних благ в розрізі структурних складових, що є затребуваними в регіоні;
- скоротити територіальні відмінності в рівні життя населення області.

Література

1. Пакулін С. Л. Розвиток соціального партнерства та формування соціально-економічної партнерської структури у регіоні / С. Л. Пакулін // Теорія та практика менеджменту : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (19 травня 2016 р., м. Луцьк, Україна). – Луцьк, 2016. – С. 360–362.

ПІДПРИЄМНИЦТВО ЯК ЕЛЕМЕНТ БІЗНЕСУ: ЕКОНОМІЧНИЙ АСПЕКТ

О. В. СОЛОВЙОВ, канд. екон. наук, доц.,
проф. кафедри економіки підприємств, бізнес-адміністрування та
регіонального розвитку
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Підприємництво визнається одним із головних чинників політичної та соціальної стабільності суспільства. Тому ефективне функціонування суб'єктів підприємництва є передумовою економічного добробуту громадян країни, а відтак, і національної безпеки. Важливе значення малого підприємництва для політичної та соціальної стабільності держави зумовлюється тим, що воно виконує насамперед соціальні функції, а саме: створення нових робочих місць, зниження рівня безробіття, подолання

бідності. Підприємництво як економічний феномен є категорією бізнесу. У господарській практиці «підприємництво» і «бізнес» часто ототожнюють.

Бізнес — поняття ширше, ніж підприємництво. Воно охоплює всі відносини, що виникають між усіма учасниками ринкової економіки, включаючи не тільки підприємців, а й споживачів, найманих працівників, державні структури.

Підприємництво — динамічний, активний елемент бізнесу, що є ініціативною, самостійною діяльністю, яка здійснюється на свій ризик і під свою майнову відповідальність громадянами, об'єднаннями громадян з виробництва продукції, виконання робіт і надання послуг з метою отримання прибутку. Підприємництво включає в оборот свого суб'єкта — підприємця, а не всіх учасників ринку.

Як елемент бізнесу підприємництво не може бути відокремлене від праці, від ведення господарства, від привласнення. Без праці бізнесу не буває. Праця і підприємництво — процеси діяльності, спрямовані на виробництво матеріальних і духовних благ. Проте якщо для підприємництва праця є основною умовою його розвитку і джерелом створення життєвих благ, то підприємництво — це засіб, що надає праці творчості, це змістовний, якісний бік діяльності, який характеризується самопримусом суб'єктів, що вибрали цю діяльність.

Підприємництво — якісно новий ефективний тип ведення господарства. Воно потребує прогресивних способів, прийомів, методів ведення та конкретного власника, господаря виробництва. Бо тільки господар прагне до примноження своєї власності і заради цього займається сам підприємницькою діяльністю або наймає працівників. Він не буде марно розбазарювати своє добро, не дасть це зробити й іншим. І в цьому розумінні поняття «підприємець» і «господар» тісно пов'язані одне з одним. Оскільки всі підприємці беруть активну участь у формуванні цілей підприємства та управляють підприємством, їх можна вважати менеджерами. Однак у підприємця може не бути здатності або хисту до ефективного виконання управлінських функцій — планування, організації, мотивації, контролю. Тому навіть видатний підприємець може не бути ефективним менеджером. Створена підприємцем організація навіть може розпастися через погане керівництво, а не через погані ідеї. Таким чином, менеджера від підприємця відрізняє здатність і вміння ефективно управляти організацією, використовуючи всі функції управління. Заповзятливий менеджер активно

шукає можливостей і з наміром ризикує, добиваючись змін і вдосконалення своєї організації. Керівники повинні думати і діяти як підприємці. Якщо менеджери середньої ланки не можуть або не хочуть ризикувати через нові ідеї, підприємницька спроможність організації серйозно обмежується.

Отже, порівнюючи поняття «менеджмент» і «бізнес», «менеджмент» і «підприємництво», можна зробити висновок: бізнес — це діяльність, спрямована на отримання прибутку створенням та реалізацією продукції чи послуг.

ПАРТНЕРСТВО ВЛАСТИ, ГОРОДСКОГО СОЦИУМА И БИЗНЕСА: ВЫЗОВ ВРЕМЕНИ

Л. А. РАДИОНОВА, канд. филос. наук, доц.,

доц. кафедры философии и политологии

Харьковский национальный университет городского хозяйства

имени А. Н. Бекетова, г. Харьков

Сегодня мы являемся свидетелями становления нового миропорядка: серьезные кризисы в геополитике и внутренней политике ключевых стран мира, гигантский технологический скачок, который изменяет бизнес-модели и экономические отношения. Параллельно наблюдаем ценностный кризис современного общества, кризисы культуры, образования, управления и так далее. В этом контексте, по нашему мнению, изменяется цивилизаторская роль городов: город становится одним из главных субъектов этих процессов, основой для реальной и эффективной консолидации, собравшись в сообщества, горожане смогут добиться более справедливого соотношения сил в политической и экономической жизни.

В социологических исследованиях городской политики получило распространение представление о том, что в ситуациях, когда администрации крупных городов испытывают необходимость в быстром увеличении финансового капитала для пополнения бюджета, велика вероятность формирования симбиотических политических режимов, объединяющих институциональные возможности властей и инвестиционные ресурсы бизнеса. Такие коалиционные режимы, получившие название «машин роста», нацелены на максимизацию финансовых выгод участников посредством